



שער  
הדמעות

נספח לספר  
תצילני מפגע רע

## הקדמה ואזהרה

שער הדמעות הינו החלק השלישי של ספר תצילני מפגע רע, והוא מכיל בתוכו סיפורים וכתבים של קרבנות-שורדים (או בני משפחותיהם). הרבנים הגאונים שעברו על הספר והעניקו לו את אישורם, עברו גם על שער הדמעות ואישרו גם אותו.

מצד אחד, סיפורי הנפגעים הינם מאוד מאלפים ומאוד נצרכים להבנה נכונה ועמוקה של תופעת פגיעות מיניות בילדים בציבור החרדי על כל מימדיה והשלכותיה. אבל מצד שני זה חומר מאוד רגיש ומאוד קשה לקרוא. בגלל רגישות רבה זו, היו כמה מומחים שהמליצו לי להפוך את שער הדמעות לחוברת נפרדת, וכך עשיתי, אם כי רק אחרי המון התלבטות. ועל פי רוח זו, אני רואה לנכון לשים פה אזהרה שהחומר הוא אכן מאוד רגיש ועל כל אחד לשקול בדעתו אם מתאים לו לקרוא.

ואני תפלה שכשם שספר תצילני מפגע רע וחוברת זו של שער הדמעות יצאו לאור מתוך עמקי לבי הכואב בכאבם הנורא של הקורבנות ומשפחותיהם ושותת דם על ההרס העצום הנגרם לציבור כולו על ידי הפגיעות המיניות, כך ייכנסו המסרים ללבם של הקוראים ויהיו לתועלת רבה למיגור התופעה וריפוי לבבות נשברים.

וה' הטוב ישקיף עלינו ממרום, יאמר לצרותינו די, ויגאלנו בגאולה שלמה בקרוב. אכ"ר.

טבת תשפ"ג

יהושע ברמן

למדנו, התמודדות באתגרים קהילתיים

מרכזיים על ידי מודעות וחינוך



## תוכן העניינים

א	מחשכה לאורה
טז	כאשר החשכה נופלת
לא	ילדות גנובה
לג	צרה ויגון אמצא ובשם ה' אקרא
מג	טהורה

## מחשכה לאורה

מאת אחד מגדולי מרביצי התורה, נכתב בידי סופר מומחה

אֹדָה ה' בְּכָל לְבַי אֲסַפְּרָה כָּל נִפְלְאוֹתֶיךָ:  
(תהלים ט, ב)

אֲדַבְּרָה וַיְרוּחַ לִי אֶפְתַּח שְׁפָתַי וְאֶעֱנֶה:  
(איוב לב, כ)

מקובל לחשוב כי תוצאות הפגיעה במקרים של הטרדות ופגיעות מיניות הן אך ורק נחלת הנפגע, אולם המאמר הנוכחי נכתב כדי לשתף את הקוראים עד היכן יכולות להגיע השלכותיהם של מקרי פגיעה בכלל ופגיעות בילדים בעיקר. למטרה זו נתבקשתי להעלות על הכתב את סיפורה של חני (כל השמות בסיפור בדויים, וכמו כן בכוונה טשטשו פרטים מזהים אחרים כגון שמות של עיירות וכדומה), או ליתר דיוק, את סיפורה של משפחתה של חני. אבא של חני הוא יהודי תלמיד חכם בעל שם שנקרא לו ר' ישראל, ר"מ פופולרי הגר במרכז הארץ. אשר לו מגיעה ההערכה בשל חשיפת סיפור בתו על גבי שורות אלו. הוא שביקש לשתף את הציבור במסכת הייסורים שעברה משפחתו כדי לחשוף את העם לסוגיות האלה. ממנו שמעתי לראשונה בחיי מכלי ראשון איך נראים חיו של נפגע או נפגעת מינית ומה עוברים על בני משפחתו ?

"אני חייב לציין משהו", ר' ישראל אמר לי בתור הקדמה, "בקשר לצורת הסיפור. הגיהנום הזה נמשך כעשור. אם אפרט את הסיפור לפרטי פרטים יהיה זה ארוך ומייגע, וגם שחזור הפרטים, ובסדר הנכון הוא מלאכה מורכבת. החוויות היו קשות, והמוח והלב לא התרכזו בזכירת הסדר התרחשות האירועים. ועל כן אנסה להעביר הבזקים של רגעים וחוויות שנחרטו במעמקי ישותנו, ושיש בהם ללמד על השאר."



"מיי? מה? חני? לא הבנתי... בר? מה זאת אומרת בר?..."

כך נשמעה שיחת טלפון הראשונה שבמהלכה נחשף ר' ישראל לקצה הקרחון של סיפור חייה של בתו חני.

"חני היא הילד השישי שלנו, גאוות חיינו. היא ילדה חכמה מאוד, מלאת שמחת חיים והבנת נפש האדם.

"זה קרה בימי החופש הגדול לפני כעשר שנים. חזרתי מתפילת ערבית והתיישבתי ליד השולחן כדי לסיים כתיבת חידושי תורה על סוגיה עמוקה. הטלפון בביתי צלצל. הייתי לבד בבית. אשתי נסעה עם שני הילדים הקטנים. מישהו - היום כבר לא ברור לי מי בדיוק זה היה - מספר לי שחני נעלמה לפני כמה שעות וכעת נמצאה בבר בירושלים, שותה משקאות חריפים ומעשנת סיגריות. הדבר היה בלתי נתפס..."

נדמה שגם כיום, עשור אחרי אותה שיחת טלפון ראשונית, אין בפיו של ר' ישראל המילים לתאר את ההלם שאוחז בבו אדם כשמתקשרים לספר לו שבתו, בת סמינר רגילה, נמצאה בבר שתויה לשוכרה ומעשנת.

"אחר זמן ממושך", המשיך ר' ישראל, "הטלפון צלצל שוב. אחד הבנים היה על הקו, והסיפור שנשמע מפיו היה מסודר וברור יותר, אבל עם זאת קשה הרבה יותר. אחרי שנמצאה חני בבר, טייל איתה אחיה ארוכות, הרגיע את רוחה ודובב אותה. התברר, שכשהיא הייתה בת חמש או שש, פגע בה מישהו. הזיכרון היה דחוק אי שם במעמקי זיכרונות הילדות; הזיכרונות הנעימים והפחות נעימים. והינה הקרה ה' לפני את האיש הזה שפגע בה, וכשראתה אותו הוצפה באירוע שקרה לה לפני כעשר שנים. החוויה הטראומתית חזרה אליה, בחריפות ובעוצמת הרגשות של בחורה בת 16, ואז העולם הפנימי שלה התפורר."

האדם שפגשה בתו של ר' ישראל באקראי ברחוב היה חברי שלמה. בתקופה ששלמה היה פוגע בחני, הוא היה כבן 11 והיא היתה כבת שש. עשר שנים הטראומה הייתה עצורה בעמקי נפשה, במקום שאף אחד לא יכול לראות. עשר שנים הללו עברו לר' ישראל ומשפחתו בשמחה ובשלווה. מעולם לא עלה על דעתם לחשוש שמשהו לא כשורה מתרחש עם בתם.

"הלם", הדגיש ר' ישראל, "הוא מילה קטנה. מעולם לא שמעתי על פגיעות, לפחות בקרב הציבור החרדי, ולא הבנתי מהן ההשלכות שלהן.

## כאשר החשכה נופלת

מאת ב.ג. מניו-יורק

"האדם אשר כתב את הדברים הבאים, מוכר לי באופן אישי. אני יכול להעיד עליו שהוא בן תורה, אדם משכמו ומעלה שמגיע ממשפחה חשובה ביותר. עלינו להפנים את העובדה הזו, ולא לחשוב "אצלנו לא קורים דברים כאלה".

הגאון רבי אהרון לופיאנסקי שליט"א, ראש ישיבת תפארת גדליה, סילבר ספרינג, מרילנד

*החרישו ממני ואדברה*

*ויעבר עליי מה*

*הציקתני רוחי ולא אוכל אדומה*

*דברי שאגותיי יתכו כימה*

*איך שבת משוש וערבה שמחה*

*אדון כל יצורים תנקום לדם הנשפך כמים הניגרים*

*משד עניים מאנקת סעורים*

*(מתוך קינות לתשעה באב, קינה כ"ג)*

### הפנס

נדמה שהכול התחיל עם אותו פנס צהוב, הפנס בעל שני הקצוות השחורים. הוא אפילו לא היה שלו, הפנס, אבל הוא השתמש בו בכל זאת. הייתי אז בן שתיים עשרה ויצאתי אל מחנה הקיץ שבמרום הרי קטסקיל שבמדינת ניו-יורק, אחד ממאות הנערים שיצאו מהעיר ניו-יורק במהלך חודשי הקיץ, היישר אל חיי הרוגע הכפריים באחד מאותם עשרות מחנות קיץ שיועדו לנוער החרדי. אותו חודש אוגוסט היה עבורי מלהיב מסיבה נוספת: שבת בר המצווה שלי קרבה ובאה! היה עליי להמשיך להתאמן לקראת הקריאה בתורה - שלוש העליות האחרונות

עדיין היו טעונות שיפור. ואז חשבתי לעצמי, למה שלא אבקש עזרה מדויד, המדריך שלי במחנה? הרי, דויד למד בישיבה חשובה בברוקלין והיה תלמידו של ר"מ מאוד חשוב. אבי אף עתיד לשלם לו תמורת עזרתו. שמחתי הייתה רבה כאשר דויד ניאות לחזור איתי על הקריאה בשעות הפנאי שלו במחנה. הרעיון הוסכם על כולם והעסקה נסגרה.

אני עדיין זוכר את מדרגות הכניסה לבניין הראשי של המחנה. המדרגות המחופות שטיח ירוק הובילו אל דלתות כניסה מזכוכית במסגרת ברזל, שהשקיפו פנימה אל החלל המרכזי של בניין בן שלוש קומות. מימין, שלוש עמדות הקבלה במסגרת עץ מבריקה היו את אחד מקירות המשרד המרכזי. גרם מדרגות צר הוביל אל חדרי השינה בקומות השנייה והשלישית. חדרי היה ממוקם בקומה השנייה, החדר הראשון מימין. מעל שני דרגשי שינה שנמתחו לאורך הקיר, התמקמו שלושה בחורים ואיתם דויד המדריך. אני עדיין זוכר איך שבוע או שניים חלפו עלינו בנעימים, עד אותו הלילה. זמן השינה הגיע ואיתו הציפייה לשינת לילה שלוה. אותה שינה שלוהה שלא הגיעה.

אני מתעורר מתנומה באחת, בעודי שוכב במיטה העליונה. מישהו נמצא ממש קרוב אליי, סנטימטרים ספורים ממני. חושי מתחדדים מיד. שודד? פורץ? גנב? האם יש לו סכין, נשק? אני פותח את עפעפיי כדי הבהוב קל כדי להיטיב לראות. הלא זה המדריך שלי! חרדה, עצבנות ותחושה של בלבול מציפות אותי, אך אני כמו משותק, לא נע ולא זע. מה הוא עושה כאן, כל כך קרוב אליי? מחשבותיי רצות, טסות. מדוע הוא מתקרב עוד ועוד? ידיו מתחילות להרים את בגדיי, הפנס שבידו נדלק - אותו פנס צהוב, בעל שני הקצוות השחורים. היי, הפנס בכלל לא שלך, אני גוער בו בקול שבראשי. כעת הוא מרים את בגדיי עוד ומפנה את אור הפנס על גופי. איני מבין את שמתרחש. מדוע הוא עושה זאת? כיצד אני אמור להגיב? אני שוכב אחוז אימה וממתין. כמה זמן זה עתיד להימשך? הוא נועץ בי את מבטו. מדוע הזמן עומד מלכת? אני מבחין בהדרגה בתחושה שונה, זרה ומבלבלת. רק בן שתיים עשרה שנה אני. התחושה זרה לי. למה הוא מניח את ידיו עליי?! מתי יהיה לי מותר לנשום? קשה לי לכלוא את האוויר בגופי עוד זמן רב, הצילו, אני רק בן שתיים עשרה! האם יקעס אם ידע שאני ער ויודע כל מה שהוא עושה

## צרה ויגון אמצא ובשם ה' אקרא

מכתבים מאת נ. מקרית ספר

לא בחרתי בכאב הזה  
אתה הרסת את החיים שלי  
נדמה לי שהכאב שלי יותר מדי.  
אתה הרסת את החיים שלי.  
לא בחרתי בכאב הזה. אני יודעת  
שהדרך כל כך ארוכה, שזה נראה  
נצח. אני הולכת לשרוד, לקום  
מתחתית הבור העמוקה ולראות  
את האור שבקצה המנהרה. אני  
מנסה להחזיר את הסדר לחיים  
שלי. אני יודעת שאראה את האור.  
אני רוצה להתרפא. אני רוצה חיים  
טובים. אני רוצה את החיים שלי  
בשליטה. אני רוצה שלוות נפש.  
אני רוצה כוח.  
ריפוי דורש אומץ לב וכוח רצון.  
ריפוי לוקח זמן. ריפוי דורש כוח.  
הריפוי יקר ובעל ערך. ריפוי,  
פירושו לעשות את הדבר הנכון.  
ריפוי זה לשמור ולדאוג על עצמי.  
ריפוי זה לאהוב את הגוף, את  
הנפש ואת הנשמה שלי. אם השם  
שם בעולם הזה כוח ריפוי, זה  
אומר שיש לי היכולת להתרפא.  
ריפוי, משמעותו, התמודדות.  
אני רוצה ריפוי. אני מוכרחה  
להתרפא, אני כבר לא יכולה  
לחכות. מגיע לי חיים טובים!

אתה הרסת את החיים שלי  
אתה הרסת את החיים שלי.  
הכנסת לחיים שלי טראומה,  
חושך, פחד, כאב, עצבות וכעס.  
שכנעת אותי.  
הכרחת אותי.  
התעללת בי.  
הכאבת לי.  
ביישת אותי.  
העלבת ופגעת בי.  
האשמת אותי.  
שנאת אותי, אבל השתמשת בגוף  
שלי  
אני רוצה את החיים שלי בחזרה!  
לא אתן לך לשלוט בי.  
לא אתן לפחדים שלך לשלוט בי.  
לא אתן לתאוות החולות שלך  
לשלוט בי.  
לא אתן לאשמה שלך לשלוט בי.  
לא אתן לך לייאש אותי.



## טהורה

סיפורה של "שירה כהן"<sup>1</sup>

### הסוד שלנו

"את מי את הכי אוהבת?" "את השם!" - ואחר כך? "את אבא ואמא." - ואחר כך? "אותך!!" - גם אני הכי אוהב אותך", הוא אמר בלחש וקירב אלי את פניו, "את החברה הכי טובה שלי!" ואני בעננים. ילדה קטנה בת שש ביחד עם בני הגדול. בן דודי המוצלח מכולם. זה שכולם אוהבים - אוהב רק אותי. אני יושבת על הברכיים שלו בגינה, מאושרת מתשומת הלב. מהמילים היפות. מלכה. "בגלל שאנחנו חברים טובים אני מוכן לגלות לך סוד של גדולים: כשאדם מת ברחוב, עושים לו החייאה. את יודעת איך עושים אותה?" "לא, אבל אתה בטח יודע!" אמרתי בנימת הערצה. "אני אגלה לך, אבל אל תגלי לאחרים." "בסדר", אמרתי מאושרת. "בואי איתי, אני אראה לך". הוא החזיק בידי והוביל אותי עמוק אל תוך השיחים. לפתע הוא נעצר ואמר לי כממתיק סוד - "אבל שירה, אסור שאף אחד בעולם ידע מזה. אם אמא שלך תדע שאנחנו עושים את זה - היא תכעס עלינו מאוד! זה הסוד שלי וגם שלך. זה הסוד שלנו".

במשך שלוש שנים, בכל מפגש משפחתי, בכל מסיבת ראש חודש, בריתות וטיולים, בני לקח אותי למקום מוסתר ואנס אותי. קשה לי מאוד לכתוב את המילה הזאת, "אנס", כאילו זה היה דבר של מה בכך. אבל מבחינתו ככה זה באמת היה. בשבילו הייתי סוג של בובה

---

1. הסיפור המופיע כאן הינו מהדורה קצת מקוצרת וקצת מעובדת מהחוברת המקורית. ר' דורון אגסי, מנכ"ל עמותת שלום בניך, אשר מכיר היטב את סיפורה של "שירה" מתקופת טיפולה בקליניקה של העמותה, אישר שהסיפור אמיתי וש"שירה" הסכימה שיועתק כאן. המעוניין לקרוא את החוברת המקורית במלואה, היא נמצאת בקישור:

<https://drive.google.com/file/d/1Th5lkdzJ-cEgfiRVpCjhMO2CayD7kiIf/view?usp=sharing>

שמשחקים בה. ואני, ילדה קטנה, בתחילה נהייתי מתשומת הלב, אבל אחר כך סבלתי גם כאב פיזי וגם כאב נפשי. הרגשתי שהדבר לא נכון. רציתי להתנגד ולברוח. אבל לא יכולתי. ידעתי כל הזמן שאם זה ייודע להורים שלי, הם יכעסו עלי. אבל לאט לאט טבעתי בתוך המערבולת העמוקה הזאת מבלי יכולת לצאת. ביני ידע שפחדתי. הוא נתן לי להרגיש שותפה לפשע. הוא הזכיר לי כל הזמן שזה סוד, ואם זה ייודע - שנינו ניפגע. שנינו שותפים.

הוא ניצל את הפחד שלי, וככל שהפחד גבר, כך הוא הרשה לעצמו להתעלל בי יותר ויותר. יותר השפלה. יותר כאב. הייתי חייבת לצאת מהבור הזה, אבל הייתי ילדה קטנה ופחדתי. לא ידעתי כמה שזה פשוט. לא ידעתי שצריך רק ללחוש "הצילו" לאבא או לאמא. אני מודעת לזה שלאדם מבחוץ קשה להבין מה באמת קורה שם, ואיך ייתכן שזה קורה שוב ושוב. לכן הבאתי כאן כמה מקרים שמתארים את הסיוט שחייתי בו במהלך השנים הללו.

## סעודה מבחילה

ישבתי ברכב עם כל המשפחה וכססתי ציפורניים. היום ראש חודש חשוון, וכמו בכל ראש חודש יש סעודה משפחתית בבית של דוד יהודה, אבא של ביני. אני כבר בת שבע, ואחרי שנה שלמה שביני התעלל בי בכל מפגש, ידעתי שהוא מרגיש שאני כבר שלו, שאני חייבת לו. ידעתי שהוא מחכה לי בחוסר סבלנות, וברגע שאגיע הוא יעוט עליי וייקח אותי לאמבטיה כאילו אני חפץ. שנאתי אותה, את האמבטיה. בה הוא נהג לבצע בי את זממו, על הרצפה הקפואה ומלאת השערות. וכשידעתי שגם היום זה הולך לחזור על עצמו - התמלאתי אימה.

הייתי במיצר נוראי. כבר בבית התחלתי להרגיש בבחילה שמטפסת ועולה מתחתית הבטן אל הגרון. הראש שלי קדח מניסיון לחשוב על רעיון שיגרום להוריי להשאיר אותי בבית. אמרתי שאני לא מרגישה טוב, אבל ההורים חשבו שהמפגש המשפחתי דווקא ייטיב איתי. הבטתי באבי, מתחננת בעיני שיראה אותי, את המצוקה שלי, אבל הוא היה טרוד בלרז את כולנו להיכנס לרכב. הצטרפתי לכולם בלית ברירה, מרגישה כבדה ומשותקת. הרגשתי כמו נוסע שמידרדר לתהום, כשהאפשרות להיעזר

בבלמים נשללה ממנו. השתוקקתי לקחת לידי את ההגה ולעשות פניית פרסה לכיוון הבית.

קראתי בלחש את כל התהלים שהמורה בכיתה לימדה אותנו וביקשתי מהשם שיעשה נס, שביני לא יגיע היום.

כשהגענו, התבוננתי בחשש לכל עבר ונשפתי בהקלה כשלא ראיתי אותו. ליתר ביטחון רצתי לאמא שלו, דודה אביגיל, ושאלתי אותה איפה ביני. "ביני? ביני בישיבה! הוא לא יבוא היום". עשיתי פרצוף מבואס. הלב שלי התרונן מאושר, אבל הפנים לא הסגירו מאומה. לקראת סוף הסעודה נפתחה הדלת וביני נכנס מחויך. האוכל נתקע לי בגרון ותרתי במצוקה אחר מחבוא שאוכל להיעלם בו. בבת אחת הרגשתי איך הגוף נעשה שוב כבד וכואב. הבטתי באמי, בתקווה שהיא תראה את המצוקה שלי, אבל היא הייתה עסוקה בענייניה. ביני קירב אלינו כיסא, התיישב לידי והחל לספר לאמי איך הוא נהנה עם החברים בישיבה וכמה חזק הוא לומד. אמא, שנהנתה לדבר אתו, נאלצה לקטוע את שטף דבריו בכדי להביא מהמטבח את הפיצוחים. קמתי גם אני להושיט יד, וביני, בפרץ נדיבות הצטרף אלינו והחל לעזור.

ידעתי שזה הסוף שלי. נצמדתי לאמא וחיבקתי את רגליה בחוזקה. כשהחיבוק התארך והפריע לה להמשיך ולהגיש, היא פנתה אלי בפנים תמהות ואמרה: "למה את כל הזמן חייבת להיות הזנב שלי? למה את לא יחד עם כל הבנות דודות? עזבי אותי!!" תליתי בה עיניים מתחננות, מבקשות. רציתי לומר לה משהו. אבל במקום זה נשארתי במטבח מבושת, וביני בא ודפק לי על הכתף שלוש דפיקות סמכותיות. החסרתני פעימה. זה היה הסימן שלו. אשר יגורתי בא לי.

המבט המצווה והמצמית שהיה לו בעיניים פילח את גופי הקטן והמפוחד. הוא לא היה צריך לומר הרבה, המבט שלו אמר הכול: "או שאת באה אתי או שאני אכעס עליך...". כשאזיקי ברזל חזקים ושקופים מונחים על ידי ועל רגליי, הלכתי אחריו לאמבטיה הנוספת שנמצאת בקומה התחתונה. לשם אף אחד לא אמור להגיע. הוא הלך מהר כדי להספיק אתי כמה שיותר. נכנסנו. ההוראות שלו היו קצרות וחותרות. מילאתי אותן בכבדות, וברגע שהייתי מוכנה הוא התנפל עלי בחוזקה. הייתי מבוהלת ומרוסקת. הגוף שלי רעד מכאב. הרגשתי שאני טובעת